

Liikaa salaisuuksia

AMANDA REYNOLDS:

Liian lähellä (2017, suom. 2022)

Liikaa valheita (2018, suom. 2023)

Liikaa salaisuuksia (2019, suom. 2024)

AMANDA REYNOLDS

LIIKAA SALAISUUKSIA

Englannin kielestä suomentanut Mila Lahdenpohja

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Hidden Wife

Copyright © 2019 Amanda Reynolds

First published in 2019 by WILDFIRE

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomenkos: Mila Lahdenpohja

Kannen kuvat: iStock

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-822-3

Painettu EU:ssa

Chrisille

Taide tavoittelee aina ihmisen kasvoja.

Paul Cézanne 1839–1906

Minne menevät kadonneet sielut?

Kulkevatko ne näkymättöminä aivan nenämme alla,

kävelevätkö keskuudessamme?

Vai ovatko ne kadonneet iäksi,

jättäneet jälkeensä vain alati haalistuvan muiston...

33 tuntia katoamisesta

Max Blake ravaa kömpelöin liikkein edestakaisin tilavassa keittiössään. Hän näyttää siltä kuin ei olisi nukkunut silmällistään, hänen olemuksessaan on jotain arvaamatonta. Hän näyttää mieheltä, joka haluaa epätoivoisesti löytää vaimonsa. Hän näyttää mieheltä, joka valehtelee.

Rikosylikonstaapeli Katie Ingles, jota hänen äitinsä kutsuu Katherineksi mutta kaikki muut Katieksi, riisuu takkinsa ja tukahduttaa haukotuksen haroessaan pesemättömiä hiuksiaan. Vauva valvottaa yöt läpeensä, ja vaikka hän ei ole lapsen imettävä vanhempi ja hänen vanhempainvapaansa loppui jo ajat sitten, hän kokee velvollisuudekseen olla vaimonsa tukena, keittää teetä ja katsoa Netflixiä kolmelta aamuyöllä. Hänellä piti olla tänään vapaapäivä, mahdollisuus kipeästi kaivattuun lepoon, mutta uupumuksestaan huolimatta hän vahtii silmä kovana Maxin jokaista liikettä. Katie vilkaisee rikoskonstaapeli Chris Greeniä, joka vastaa katseeseen, he ovat aviomiehestä näköjään samaa mieltä. Max odotti liian kauan ennen kuin ilmoitti heille vaimonsa katoamisesta, ja miehen tarina on epäjohdonmukainen. Hän piilottelee jotain. Luultavasti ruumista. Katie kävelee terassin oville ja katsoo ulos. Brooke Housessa on liikaa sopivia kätköjä. Paikka on valtava, täynnä lukittujen ovien reunustamia pitkiä käytäviä, valtavista tiluksista puhumattakaan.

On kulunut kaksikymmentäneljä tuntia siitä, kun Max ilmoitti katoamisesta poliisille. Rikoskomisario soitti Katielle tunti sitten ja

sanoi, ettei nostaisi riskiluokitusta ainakaan vielä, mutta oli päättänyt avata rikostutkinnan. Kyseessä oli tunnettu henkilö, joten hän ei voinut jättää mitään sattuman varaan. Kukaan muukaan ei voinut. Tiimi kihisee energiaa, ajatuksia vaihdellaan kuin viestikapuloita, kaikki haluavat tutkinnan etenevän mahdollisimman tehokkaasti, vaikka Julia Blakea tuskin löydetään hengissä ja terveenä. Aikaa on hukattu jo liikaa. Koiranohjaajat ovat sentään paikalla. Katien mielestä koirien tuominen oli hyvä ratkaisu – ainakin säästyty aikaa, jos ei muuta – mutta tehtävä on silti lähestulkoon mahdoton.

Rikoskonstaapeli Chris Green keittää teetä ja yrittää rauhoitella levotonta aviomiestä. Max kaipaa tietoa ja vakuuttelua, joita he eivät pysty antamaan. Katien työpari voisi taltuttaa Max Blaken helposti niin halutessaan. Chris on kookas mies ja salihullu, niin hän kertoi matkalla tänne, mutta suosii ilmeisesti lempeämpää lähestymistapaa.

”Istuhan alas”, Katie sanoo jälleen ja kampeaa huomionsa maisemasta ja koirista, jotka suuntaavat pitkän nurmikaistaleen laidalla häämöttävään metsikköön.

”Onko sinulla aviomiestä?” Max tivaa ja astelee naista kohti. ”Onko hän kateissa?” Maxin kasvot ovat liian lähellä, siniset silmät nauliutuvat Katieen. Chris astahtaa eteenpäin, ja Max vetäytyy kauemmas.

”Etsimme vaimoanne paraikaa”, Chris kertoo miehelle samalla kun hänen kasvoilleen leviää hänen kuuluisa virneensä. Täydellinen valkoinen hammasrivistö välkähtää pähkinänruskeiden silmien alla. ”Sopiiko, jos sinuttelemme?”

”Aivan sama minulle”, Max vastaa ja ravaa jälleen edestakaisin.

”Teemme kaiken voitavamme”, Katie vakuuttaa, ja Max päästää halveksuvan urahduksen.

Katien tekisi mieli tehdä samoin.

Max Blake, julkkiskirjailija ja jonkinasteinen mulkero, jos ensivaikutelmiin on luottaminen. Millainen aviomies menee yksin nukkumaan kymmenennen vuosipäivän iltana? Hän ei edes yrittänyt

selvittää vaimonsa olinpaikkaa ennen kuin vasta herättyään seuraavana aamuna. Miehen kertomus ei täsmää, ei Katien mielestä. Katie ottaa Chrisin ojentaman teemukillisen ja siemaisee kuumaa juomaa. Sade on yltynyt, pisarat pompahtelevat terassikalustosta ja täyttävät pöydälle jääneen viinilasin. Katie kuulee yhä koirien haukunnan, vaikka ne ovat kadonneet näkyvistä. ”Sinulla ei ole siis hajuakaan, missä Julia voisi olla, ei minkäänlaista?” hän kysyy vaivautumatta kääntymään ympäri.

Maxin heijastus kävelee häntä kohti. ”Olisin varmaan kertonut, jos olisi, vai mitä luulet?”

Katie pyytää Maxia jälleen kerran istumaan alas ja tällä kertaa tämä hänen yllätyksekseen tekeekin niin, vaikkei pystykään pysymään aloillaan. Sormet naputtavat puhtaaksi jynssättyä tammipöytää, oikea jalka vipattaa ylös alas. Kirjailijalla on yllään farkut ja hyvin istuva sininen paita, jalassa nahkakengät. Katie mutristaa suutaan paheksuvasti nähdessään, kuinka hillityn huoliteltu mies on itkusta punoittavista silmistään huolimatta.

”Kertoisitko omin sanoin viimeisen kahden vuorokauden tapahtumista?” Katie sanoo ja istuu terassin ovea lähimmälle tuolille. ”Niin yksityiskohtaisesti kuin mahdollista.”

Katie näkee, kuinka koirat ilmestyvät puiden seasta kuonot maassa ohjaajien viedessä niitä talon etuosaa kohti. Seuraavaksi koirat olisi tarkoitus viedä piharakennuksille: parille vuokrattavalle vierasmajalle ja remontoitulle ladolle soratien haaran päässä. Sen jälkeen kiinteistön toisella laidalla oleville autotalleille. Katie vilkaisee puhelintaan. Ei vielä kukaan kenttää, piru vie.

”Mitä he oikein puuhaavat?” Max kysyy ja viittooo kahta nurmikolla tarpovaa virka-asuista poliisia kohti.

”Otamme huomioon kaikki mahdolliset tutkintalinjat”, Katie ilmoittaa. ”Olet toistaiseksi paras tietolähtemme. On tärkeää, että autat meitä löytämään Julian.”

”On vain niin helvetin hyödytön olo”, Max hieroo kasvojaan käsillään. ”Ajatukseni ovat aivan sekaisin.”

”Kerro lauantaista”, Katie rohkaisee ja vilkaisee Chrisiä. Chris

taikoo muistikirjan takkinsa uumenista ja kumartuu keittiötason ylle kynä kädessään.

”Miten päivänne meni?” Katie kysyy ja vaihtaa Chrisin kanssa tuskastuneen katseen Maxin nojatessa päätään käsiinsä. Kirjailijan ka-pea vihkisormus kimmeltää vastaukseksi. ”Se oli käsittäakseni hääpäivänne.”

Max kohottaa päätään, silmät verestävät. ”Kuten olen jo moneen kertaan sanonut, Julia oli puhelimessa joka välissä, hän järjesteli juhliamme. Pitopalvelua, viiniä, kukkia.”

Teletiedot ovat usein heidän suurin toivonsa. He eivät ole vielä löytäneet talosta Julian kännykkää, joten jos Julia on käyttänyt sitä lauantain ja sunnuntain välisenä yönä, he tekevät tutkinnan ensimmäisen läpimurron. Brooke House sijaitsee kuitenkin melko syrjässä, ainakin puolentoista kilometrin päässä lähimmästä tukiasemasta ja wifi-yhteyskin katkeaa heti, kun astuu ulos talosta, joten lankapuhelimen tiedot saattavat sittenkin olla heidän paras mahdollisuutensa. ”Entä sinä? Mitä teit lauantaina ennen juhlia?”

”Aamulla kävin kaupungilla hakemassa lahjan vaimolleni, ja sen jälkeen kirjoitin työhuoneessani. Minulla on tarkat päivärutiinit. Nousen aikaisin ja teen töitä lounaaseen asti viikon jokaisena päivänä ympäri vuoden.” Max kohottaa katseensa ikään kuin Katien olisi pitänyt reagoida jotenkin. ”Syömme yleensä kevyen lounaan yhdessä Julian kanssa, ja sitten teen töitä vielä muutaman tunnin ennen illallista.”

Katien tekee mieli tunnustaa, että hän pitää Maxin kirjoista todella paljon. Maxin jokseenkin paisuneen egon pönkittäminen saattaisi edesauttaa luottamuksen syntymistä, mutta rikoskomisario käski pelata varman päälle, sillä koko maailma seuraisi tapahtumia, eikä mielistely muutenkaan ollut Katien tapaista, se oli Chrisin heiniä. ”Hoitiko vaimosi kaikki hääpäiväjuhlan järjestelyt?”

”Kyllä, Julia on todella hyvä viihdyttämään ihmisiä. Luovuus on hänen vahvuutensa. Varsinkin valokuvaus.”

Katie oli kierrellessään pannut merkille mustavalkoiset taulut Brooke Housen seinillä, ne olivat pääasiassa taiteellisia otoksia huoneista ja tiluksista, mutta Maxin pöydällä ollut valokuva Juliasta oli

erityisesti kiinnittänyt Katien huomion. ”Onko vaimosi siis ammatti-
valokuvaaja?”

”Hän opiskeli valokuvausta Lontoossa, kun tapasimme, mutta hän jätti opinnot kesken. Hän halusi palata sen pariin uudestaan vähän vakavammissa mielessä.”

Max rentoutuu puhuessaan onnellisista ajoista, ja taustatiedoista on hyötyä, mutta arvokkaita sekunteja kuluu keittiön suuren seinäkellon viisarin kiitäessä eteenpäin. Jokainen menetetty hetki koettelee Katien rajallista kärsivällisyyttä. ”Vaimosi on nyt kaksikymmentäkahdeksan, joten hän oli tavatessanne siis seitsemäntoista tai kahdeksantoista?”

”Se ei käsittääkseni ole rikos”, Max tokaisee ja vastaa Katien hymyn kylmällä katseella pöydän toiselta puolelta.

Ei ole mikään rikos olla melkein kaksikymmentä vuotta puoli-soaan vanhempi, Katie myöntää, vaikkei sanokaan sitä Maxille, mutta huomiota herättävää kyllä. ”Kerro vielä lauantai-illasta.”

”Illallisvieraidemme oli tarkoitus saapua seitsemältä, joten vaihdoin vaatteeni ja menin ulos Julian seuraksi.” Max elehti terassia kohti. ”Hän näytti upealta, kuten aina.”

”Mitä hänellä oli yllään?” Katie kysyy.

”Olin ostanut hänelle uuden mekon, pitkän, hulmuavan ja syvään uurretun. En saanut silmiäni irti hänestä. Muistan ajatelleeni, ettei elämämme olisi voinut olla täydellisempää kymmenen avioliittovuoden jälkeen. Ja hänellä oli tietysti kaulakoru kaulassaan.”

”Kaulakoru?” Katie katsahtaa Chriisiin, joka heilauttaa kynäänsä elegantisti kuin olisi aikeissa hahmotella luonnoksen. ”Oliko kaulakoru mainitsemasi lahja, jonka kävit hakemassa kaupungilta?”

”Oli. Teetätin sen, siinä on hänen nimensä. I:n pisteen tilalla on yhden karaatin timantti.”

Katie painaa kaulakorun kuvauksen mieleensä, kuvittelee sen kadonneen naisen kaulaan. Koru on ainoa laatuaan, se voi olla tärkeä yksityiskohta.

”Ketkä kaikki oli kutsuttu tälle häpäivän kunniaksi järjestetylle juhlaillalliselle?” Katie kysyy.

Max kääntää katseensa terassin kalusteisiin. Katie tekee samoin. Hän laskee kahdeksan tuolia, mutta terassille mahtuisi enemmänkin.

”Jonny, kustantajani, ja hänen kumppaninsa Matthew. Theo Smythe, *Heraldin* päätoimittaja.” Katie nyökkää, paikallisen lehden päätoimittaja on hänelle jo ennestään tuttu. ”Ja Theon vaimo Nicky. Ja Fiona ja Lawrence Townsend. Olen tuntenut Smythet ja Townsendit siitä asti, kun ostin tämän paikan vuonna 2001, Jonnyn vielä sitäkin kauemmin. Voin antaa heidän yhteystietonsa, mutta en nyt oikein ymmärrä, miten tämä liittyy...”

”Kolme pariskuntaa sinun ja vaimosi lisäksi?” Katie varmistaa, ja Max nyökkää. ”Oliko sen lisäksi muita?”

”Pari Julian kaveria tuli Lontoosta, kun olimme lopettelemassa illallista.”

”Minkä nimisiä?”

”Ben Fortune, vaimoni vanha ystävä opiskeluajoilta, ja hänellä oli mukanaan joku nainen. En muista nimeä.”

”Kymmenen avioliittovuoden jälkeen et muista yhden vaimosi läheisimmän ystävän nimeä?” Katie kysyy ja höystää kysymystä tahallaan moittivalla äänensävyllä.

Chris suuntaa häneen varoittavan katseen ja Katie kurtistaa miehelle kulmiaan. Hän tietää olevansa joskus suorapuheinen, mutta kysymys on oleellinen.

”Hän ei tietääkseni ollut mikään läheinen ystävä”, Max kivahtaa, syvät uurteet risteilevät sileillä ja aavistuksen ruskettuneilla kasvoilla. ”En ollut ainakaan nähnyt häntä koskaan ennen.”

”Mihin aikaan he saapuivat?” Katie kysyy.

”Sen oli pakko olla joskus yhdentoista aikaan. He tulivat Lontoosta viimeisellä junalla ja asemalta tänne taksilla. En tiennyt että he olivat tulossa, Julia ei ollut kertonut minulle.”

Chris nostaa katseensa muistiinpanoistaan ja kuuntelee tarkasti, kun Katie kysyy: ”Miksei vaimosi kertonut, että he olivat tulossa?”

”Hän tiesi, etten halunnut Beniä tänne tekemään kaikkien oloa kiusaantuneeksi, niin kuin hän sitten tekikin.”

”Etkö pidä hänestä?” Chris kysyy.

Max pudistaa päätään. ”Olen tavannut tyyppin vain kerran, ehkä kaksi. Mutta ei, en pidä hänestä. Yleensä hän on vetänyt päänsä täyteen milloin mitään, mikä ei auta asiaa.”

”Huumeitako?” Chris kysyy.

”En yllättyisi. Hän oli vähintäänkin kannissa. Heti, kun Julia vei kaverinsa uima-altaalle, kaikki muut keksivät jonkin tekosyn lähteä. Se oli nöyryyttävää.”

Katie nousee pöydän äärestä ja menee takaisin terassin oville. Uima-allasta ei näy, se on noin viidenkymmenen metrin päässä nurmen peittämän jyrkän rinteeseen juuressa, mutta kaiken järjen mukaan äänet kantaisivat talolle asti, varsinkin jos istuisi ulkona kauniina kesäiltana, sellaisena kuin lauantaina oli. Myrsky iski vasta sunnuntain pikukutunneilla, sadetta jatkui yli vuorokauden putkeen.

”Onko Ben edelleen vaimosi läheinen ystävä?” Katie kysyy kääntäytyessään ympäri. ”Vaikka et tullut toimeen Benin kanssa?”

Max on hetken hiljaa ennen kuin vastaa: ”Eikös se ole vaimoni päätettävissä, kenen kanssa hän aikaansa viettää?”

Chris nojautuu pöydän yli, laskee mukin tämän eteen ja vaihtaa merkitsevän katseen Katien kanssa siirtyessään kauemmas.

”Mitä teit sen jälkeen, kun juhlavieraat olivat lähteneet?” Katie kysyy.

Max kertoo juoneensa viinilasillisensa loppuun terassilla ja meneensä sen jälkeen uima-altaalle, melkein puoli tuntia myöhemmin.

”Paljonko olit juonut?” Katie kysyy.

”Lasin tai maksimissaan kaksi”, Max vastaa. ”Totta puhuen juon yleensä enemmän, mutta päätäni särki, olin liian keskittynyt uuteen kirjaani.” Hän hymyilee ensimmäistä kertaa, ja Katien tekee mieli uskoa miestä.

”Et siis ollut humalassa?” Katie tivaa.

”En, en sinne päinkään”, Max inttää ja kuulostaa edelleen vilpittömältä.

”Mitä tapahtui sen jälkeen, kun olit päässyt uima-altaalle?” Katie kysyy.

”Kerroin Julialle, että käyn nukkumaan”, Max kertoo. ”Mutta hän halusi valvoa vielä. Hänen ystävänsä olivat vasta saapuneet, joten oli kai ihan luonnollista, että hän halusi viettää aikaa heidän kanssaan.”

Katie nyökkää, mutta hänen huomionsa on kiinnittynyt apuvoiimiin, joita hän pyysi. Neljä poliisia kulkee pihan poikki samaa reittiä kuin koiranohjaajat aikaisemmin, yksi poliiseista huomaa Katien ja viittoo talon etuosaa kohti. Katie vilkaisee puhelintaan ja katsahtaa sitten Chrisiin, joka nyökkää, ojentaa Katielle muistikirjan ja pureskellun kynänsä ja poistuu huoneesta.

”Minne hän menee?” Max penää. ”Ovatko he löytäneet jotain?”

Jotain?

Katie sulkee Chrisin muistikirjan ja peittää tämän hahmotteleman piirustuksen ennen kuin istuu Maxin seuraan pöydän ääreen. ”Menit siis yksin nukkumaan kymmenentenä häpäpäivänänne, koska vaimosi valitsi ystävänsä sinun sijastasi? Ystävät, joita et ollut kutsunut. Yhtä et ollut koskaan tavannut ja toisesta et pitänyt.”

”Niin, kaipa se meni jotenkin niin, mutta...” Max kääntää katseensa keittiön oveen sen naksahaessa kiinni. Oven toiselta puolelta kuuluu ääniä. ”Voisitko kertoa, mitä täällä tapahtuu?” Mies on kohtelias, mutta selvästi ärtynyt, hänen leukansa on tanassa.

”Riitelitkö vaimosi kanssa?” Katie jatkaa miehen kysymyksestä välittämättä.

”Pientä sanaharkkaa, mutta ei se tarkoita, että...”

”Eikö sinusta ollut lainkaan outoa, ettei vaimosi tullut vuoteeseen koko yönä?”

Max avaa suunsa vastatakseen, mutta juuri silloin Chris paukkaa takaisin huoneeseen. Rikoskonstaapelin kasvoilta loistaa hädin tuskin peitelty innostus hänen pysähtyessään heti kynnyksen ylitettyään ja viittoessaan Katieta tulemaan luokseen.

Katie nappaa sateesta kostean takkinsa tuolin selkänojalta ja vaihtaa kuiskaten muutaman sanan Chrisin kanssa, minkä jälkeen rikoskonstaapelin kookas hahmo sulkee Maxin poistumistien ja Katie liivahtaa ulos.

Katie kävelee pitkää, hämärästi valaistua käytävää ja kuulee Maxin huutavan peräänsä, mutta Katien saapuessa eteisaulaa peittäville matolle Max on jo saatu hiljaiseksi. Virka-asuinen poliisi avaa etuoven, ja Katie laskeutuu märät ja liukkaat kiviportaat nopeasti. Sitten hän jo juokseekin piharakennuksille johtavaa soratien haaraa kohti.

